

FOGADJ EL!

Nem is olyan egyszerű túlélni a gimit...

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

R Á C Z - S T E F Á N T I B O R

FOGADJ EL!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

„Ez minden, amit tenned kell: csak szeresd önmagad és kész.

Megígérem, jobb lesz majd.”

Jamey Rodemeyer (1997–2011)

A világ nem felejt el, Jamey!

http://www.huffingtonpost.com/2011/09/20/jamey-rodemeyer-suicide-gay-bullying_n_972023.html

Ajánlás

*Petrának, akinél jobb barátot álmodni sem tudnék,
Áginak, amiért a legsötétebb perceimbe is elhozza a fényt,
és Marcinak, hiszen nélküle ez a könyv sem létezhetne.*

Prologus

– **T**ÚNJÖN INNEN! Az utunkban áll, hát nem veszi észre? – lökte durván félre a rendőr a tudósítót.

Papp Annamária nem vette sértésnek, hiszen tudta jól, a rendőrt zavarja, hogy egyszerre érkeztek meg a helyszínre. A nő a tekintét az iskola falaira szegezve próbálta kitalálni, hogy mi történhetett odabent.

A kirohanó diákok szerint a lövöldöző túszoikat ejtett, de a rendőrök még nem léptek kapcsolatba az elkövetővel, legalábbis így sejtette a nő. Hivatalos választ nem kapott. Amikor észrevette, hogy sorra másznak ki a kamaszok a földszinti ablakokon, elhatározta, hogy kideríti, amit csak lehet.

Jelzett az operatőrének, a kamera a fiatalokra fókuszált, akiknek az arca félelemről árulkodott. Mit sem törődve a rendőrökkel, átfurakodott közöttük és a diákok elé rohant.

– Mi történt odabent? – kérdezte negédes hangon, mire az egyik lány a könnyeivel küszködve válaszolt:

– Valaki lövöldözik, egy csomóan meghaltak – szipogta.

– Túszoikat is ejtettek? – kérdezte Annamária.

– Úgy tudom, igen – felelte a lány, majd otthagya őt.

Ebből még nem lesz sztori, főleg, hogy a túsos információt már elmondta pár perccel ezelőtt a reggeli bejelentkezésekor. Ismét odament a rendőrökhöz, hogy többet tudjon meg, de elzavarták. Hallotta, ahogy az egyikük morogva hiénaként emlegeti. Már éppen azon volt, hogy újra elmondja az élő bejelentkezése során ugyanazt, mint korábban, amikor egy lány ugrott ki a földszinti ablakon.

A haja csapzott és véres volt, egész testében remegett. Annamária megszánta, ezért megpróbált kedvesebben szólni hozzá, mint ahogyan általában szokott, vagy ahogy az idegessége megengedte.

– Mi a neved? Ne félj, most már biztonságban vagy! – furakodott a mentősök és rendőrök gyűrűjébe ő is.

– Eszter – felelte remegve. – Odabent van és lövöldözik. El akarja kapni őt! Már több embert is meglőtt. Segíteniük kell! – hadarta egymás után.

– Ki lövöldözik? Hol van? – Piócafént tapadt az információra, azt remélve, hogy minél több mindent megtudhat a lánytól.

– Már kirohant a teremből – felelte reszkető hangon Eszter. – Sosem hittem, hogy ez lesz. Istenem, ez a mi hibánk!

– Micsoda?

– Nem lesz baj, gyere velünk – mondta végül a rendőr. Elvezette, és nem engedte, hogy Annamária is velük tartson. A kezét ökölbe szorítva próbált megnyugodni. Már attól tartott, oda a jó sztori, amikor pár perccel később kinyílt a Szép Remények Gimnázium ajtaja, melyen három rendőr ment be terrorelhárítás feliratú golyóálló mellényben, talpig felfegyverkezve.

– Az elkövető már elengedte a túszeit, a legfrissebb értesülésünk szerint a fiatalkorú gyilkos a folyosón van – szólt a nő a kamerába percekkel később, miközben arra gondolt, ez után a riport után

állást kaphat-e a legnagyobb kereskedelmi tévé Híradójában, mint vezető riporter vagy talán mint műsorvezető. – A rendőrség már bejutott az iskolába, céljuk lefegyverezni az ámokfutót, és épségben kimenekíteni a túszoikat. A helyszínről Papp Annamária jelentkezett élőben.

I. fejezet

SOSEM FELEJTEM EL AZT A PILLANATOT, amikor a Szép Remények Gimnázium kovácsoltvas kapuján lévő latin feliratot lefordítottam magyarra. „*Nem a tanulás a szégyen, hanem a tudatlanság.*” (Muret) Rádöbbsentem, hogy többek között ez a gondolat hajtott az elmúlt évek során, így elégedetten nyitottam ki azt a kaput. Úgy éreztem, hazajöttem, ez itt az én helyem.

Az udvar gyönyörű és rendezett volt, az épület és a kerítés között zöldelt a fű, oldalt pedig egy szökőkút csobogott, körülötte padok, melyeken néhány diák üldögélt. Egy részük felvételiző volt, mint jómagam, míg a többiek egyenruhát viseltek. Ők már részei voltak annak a világnak, ahova én is tartozni akartam.

Mindenki tudta a környéken, hogy kik járnak a Szép Reményekbe, erről árulkodott az egyenruha. Furcsa volt nekem is először, hogy egyenruhát hordanak, ami egyáltalán nem számít megszokottnak nálunk, bár úgy tudom, külföldi országokban nem ritka. Ebben is különböztek mindenkitől. Langyos idő volt, így a lányok szigorúan térdig érő kockás, kék és zöld színben pompázó szoknyát, fehér blúzt és fekete mellényt viseltek, míg a fiúk fekete szövetnadrágot, fehér inget és skót kockás mellényt. A mellényeken

egyedileg hímezett szöveg hirdette a sulis nevét. Presztízst jelentett, ha ez volt rajtad, mert akkor tudták rólad, hogy te nem akaríki vagy. Mert a Szép Reményekbe csak az elit járhatott. Minden álmod az volt, hogy egyszer rajtam is ilyen legyen. Pontosan ez volt a jövőtelem célja is.

Vettem egy nagy levegőt, majd megfogtam a kovácsoltvas kilincset, amit talán igazi arannyal futtattak be. Nagy nehezen meglöktem, és beléptem az ajtón. A portás hamar észrevett, és végigmért, vélhetően nem szokott hozzá az olyan egyszerű öltözethez, mint az enyém. Fekete szoknya, fehér blúz – próbáltam elegáns lenni, ezért is kötöttem kontyba a hajam, de úgy tűnik, inkább szánalmasnak tűnhettem. Távol álltam attól a magabiztosságtól, mint amit ők sugalltak önmagukról. Azok a szerencsések, akik idejártak. A portás megmutatta az utat, én pedig az igazgatói előtt ülve, sok másik ösztöndíjas között szorongva azon gondolkodtam, hogyan jutottam el idáig.

Régen nem érdekelt a tanulás, gyerekként olyan egyszerű volt minden. Sosem éltünk anyagi jólétben, de végtére is megvolt mindenünk. A szegénység sem zavart, ahogy az új ruhák vagy a sok játék hiánya sem. Mindenért kárpótolt engem az a szeretet, amivel a szüleim megajándékoztak. Nem voltam hercegnő. Úgy éreztem, nincs is rá szükségem, hogy az legyek. Boldog voltam, egészen addig, amíg apu meg nem halt. A halála mindent megváltoztatott.

Emlékeimből az igazgatónő sürgető hangja ragadott ki, amit nem is bántam. Gyűlöltem visszaemlékezni a múltra. Kezemben a mappámat szorongatva, magabiztosságot tettetve mentem utána. Az irodája hatalmas volt, a falon pedig több diploma is lógott a szépen faragott könyvespolcok mellett.

A nő az ötvenes évei elején járhatott, de fiatalabbnak tűnt a koránál. Fekete haja a válláig ért, az elegáns kosztüm hangsúlyossá tette acélkék szemét. Olyan dölyfösen nézett rám, amitől kivert a víz. Gyorsan leültem a székre, azt remélve, hogy minél kevesebbet lát belőlem. Nem akartam, hogy felfedezze: a blúzom viseltes, a cipőm pedig hiába tiszta, látszik rajta, hogy elkopott a sarka és az orrát is lerúgtam. Még így is ez volt a lehető legjobb szerelés, amit felvehettem.

– Az ösztöndíjra jelentkezőket szeretem személyesen megismerni, ezért van most Ön is itt. Úgy látom, az írásbeli és a szóbeli is jól sikerült.

Kinyitotta a mappát, amin a nevem szerepelt. Meglepődtem, hogy nem a számítógépen olvassa a korábban elküldött jelentkezésemet.

– Köszönöm! – feleltem mosolyt erőltetve az arcomra. Meg kellett nyugodnom.

A mappában ott szerepelt az egész addigi életem. Írtam egy tízoldalas pályázati anyagot, felsoroltam mindazt, amiért az intézményben szeretnék tanulni. Begyűjtöttem a személyes ajánlásokat az összes tanáromtól, a könyvtárosunktól, sőt, még a falum papja és polgármestere is írt egy-egy hosszabb levelet arról, hogy milyen jó tanuló, szorgalmas lány vagyok, és mennyi mindent teszek a közösségért.

– Remélem, elég ajánlólevelet hoztam – fűztem hozzá, igyekezve, hogy ne tűnjön túl erőltetettnek a hangom.

Az igazgatónő halkán hümmögött, miközben az ajánlásokat és az iskolai bizonyítványomat böngészte.

– Úgy látom, ötödik osztálytól kezdve jelentősen megugrott az átlaga. Korábban hármas-négyes tanuló volt, utána lett színjeles. Mi történt? Ha kérdezhetem.

– Akkor halt meg az édesapám. Arra kért, hogy tanuljak. Neki szeretnék bizonyítani.

– Értem – felelte az igazgatónő, és becsukta a mappát. Feltett néhány sablonosnak tűnő kérdést a családomról, a napi tevékenységimről, miközben élesen figyelte minden mozdulatomat.

– Köszönöm, hogy eljött!

Tudtam jól, hogy végeztünk, ezért felálltam a kényelmes székből, és kinyújtottam a jobb kezem.

– Megtiszteltetés lenne az intézmény diákjának lenni.

– Hamarosan értesítjük – felelte egy merev mosollyal az arcán.

Próbáltam leolvasni érzelmeket, de nem sikerült.

Ahogy kiléptem az ajtón, elkapott az aggodalom, a „mi lesz, ha nem sikerül”-félelem. A bukást nem engedhettem meg magamnak. Ahogy az udvaron ránéztem a diákokra, éreztem, hogy annyira közjűk akarok tartozni. Nekem itt van a helyem, ez az egyik legkeményebb iskola a környéken. Ha itt színjelesre érettségizek, akkor sikeresen el fogom tudni végezni az egyetemem. Bármilyen egyetemem, akár külföldön is. Játshatnék a pontokkal, mehetnék egy gyenge középiskolába, és úgy is elegendő pontot gyűjthetnék, de mindezzel önmagamat csapnám be. Megfelelő tudás nélkül hamar kibuknak az egyetemekről azok, akik ilyen iskolában értek el jó eredményt. Így járt az egyik ismerősöm, Anita is, aki az egyetem első évében kibukott, hiába volt kitűnő a szakközepes bizonyítványa. Most mindennap látom őt a buszon, ahogy a viasztól megkeményedett kezével kapaszkodik, a szemében pedig nyoma sincs annak a fénynek, mint régen. Nem járhatok úgy, mint ő. Nem akarok én is egy lenni a gyertyagyár sok alkalmazottja közt.

Nekem itt a helyem. A Szép Remények közel van az otthonomhoz, országos szinten elismert gimnázium, ahol olyan tudást szerezhetek meg, amit máshol talán nem.

Ahogy a kijárat felé haladtam, megfigyeltem a hirdetőtáblákon lévő fakultációk hirdetését, ami megerősítette bennem a tényt, nekem ide kell járnom. Nem csak a zenetermek, a jól felszerelt kémia-labor, a csillagászati központ és az iskola mellett elhelyezkedő uszoda miatt. Hanem azért is, mert itt elismert kutatók és egyetemi professzorok is tanítanak.

Mikor behajtottam magam mögött a kaput, a tekintetem az égnek szegeztem, és suttogva kértem édesapám segítségét.

* * *

A napok lassan teltek az iskolai meghallgatás után, én pedig egyre idegesebb lettem. Rettegtem attól, hogy mi lesz velem. A falu környékén csak egy szakközépiskola volt, anyu persze azt szerette volna, ha oda járok. Majdnem mindenki oda jelentkezett az általános iskolámból, olyanról pedig nem is tudok az ismerősi körömből, aki sikeresen pályázta volna meg a Szép Remények ösztöndíj-programját.

Úgy tűnt, mifelénk beletörődtek az emberek a sorsukba, mintha nem hitték volna el, hogy változtathatnak. Pedig nem kell elfogadni azt, hogy szülj gyereket húszévesen, aztán dolgozz a helyi gyertyagyárban és próbálj boldogan élni.

Én ennél többre vágytam, és nem csak apunak tett ígéretem miatt.

Más életet akartam élni, mint anyu, és azért küzdöttem, hogy ez meg is valósulhasson. A Szép Remények pedig mindennek az első lépcsőfoka lehet.

Anyu nem örült a bennem zajló változásoknak. Büszke volt ugyan arra, hogy fejlődtem és tanultam, de folyton azt szajkózta, hogy „*el fognak taposni, ha bejutsz abba az iskolába*”. Nem akartam konfrontálódni vele, jobbnak láttam, ha nem foglalkozom a hozzáállásával, mert mi már két külön világ vagyunk. Anyu elfogadta a sorsát, amikor a tanulásról kellett döntenie, én viszont nem vagyok hajlandó beletörődni abba, amit az élet nyújthat. Ő sem értett meg engem, ahogy én sem őt. Ez ugyan nem ritka, máshol is vannak viták és konfliktusok anya és lánya között, de a miénk több volt, mint egyet nem értés. Sajnáltam ugyan, hogy mindez megtörténhetett, de nem tudtam mit tenni ellene. Talán nem is akartam.

Egy nap, amikor a legkevésbé sem számítottam volna rá, Zsuzsi néni, a postásunk vidáman állt a kapunk előtt, kezében lobogtatva a levelemet. Remegő kézzel vettem át, ő pedig addig nem tágított, amíg előtte ki nem nyitottam a borítékot.

Egy órával később már az egész falu arról beszélt, hogy a kis Kovács Petra bekerült abba a flancos iskolába.

* * *

Amióta megtudtam, hogy felvételt nyertem, szinte úsztam a boldogságban, Anyu pedig az aggodalomban, ugyanis nagyon féltett. Tudta, hogy abba az iskolába jobbára gazdag gyerekek járnak, akik kinézik azt, aki szegény. Engem ezek a mendemondák nem izgatnak különösebben.

A nyarat viszont a pokolban töltöttem, ugyanis anyu szerzett nekem nyári állást a gyertyagyárban. Ugyanazt a munkát végeztem, amit ő, a viasszal pedig többször is meggyűlt a bajom. Anitával egyszor sem beszéltem, de többször is láttam őt a gyártósor mellett

állni. Azokban a pillanatokban hihetetlennek tűnt számomra, hogy valamikor egy suliba jártunk. Hogy olyan volt régen, mint most én. Korábban csak elképzeléseim voltak arról, hogy milyen lehet anyu és a többi gyári munkás élete, viszont így, megtapasztalva azt, még jobban örültem a gimnázium adta lehetőségeknek. Egyfajta lép-csőként tekintettem rá, ami végül megakadályozhatja azt, hogy a gyárban töltssem el az életem hátralévő részét.

A nyári munkám szörnyűségei után a fizetés azonban kárpótolt, ami ugyan nem volt magas, de zsebpénznek az év hátralévő hónapjaira megfelelt, és büszke voltam arra, hogy nem anyutól kell majd kérnem, ha valamire szükségem van. Kezdtem megízlelni az önállóságot, ez pedig mámorító érzés volt, olyan, amit újra és újra át akartam élni.

Augusztus végén azonban várt rám egy kihívás, egy olyan, amire talán nem voltam teljesen felkészülve. Meghívást kaptam a Balaton partján megrendezett Szép Remények gólyatáborba. Mint ösztöndíjas, ingyen részt vehettem a programokon, de mégsem akaródzott elmenni rá.

Sejtettem, hogy mi várhat ott: olyan tinik, akik felnőttek hiszik magukat, és olyan felnőttek, akik tesznek arra, mit csinálnak a tinik. Anyu azonban rávilágított a lényegre. Könnyebb az élet, ha van egy-két olyan barátom, akikre bármikor számíthatok, őket pedig nehéz lesz megtalálni akkor, amikor már mindenki klikkekbe rendeződött a gólyatábor alatt. Megleptek a szavai, de végül egyet kellett értenem vele. A félretett pénzem egy részéből vettem pár új ruhát, egy bikinit, és útra készen álltam.

Irány a Balaton, a nyár első és utolsó bulizása!

2. fejezet

ENGEL DÁVID A LÁBAIT SZOROSAN EGYMÁSHOZ ZÁRVA, kezét pedig idegesen a zsebében dugva álldogált a Szép Remények Gimnázium előtt. Semmi kedve sem volt ahhoz, hogy elmenjen a gólyatáborba, és együtt töltsön pár napot azokkal az idiótákkal, akiket egész életében ismert. Pontosan tisztában volt azzal, hogy egy gólyatábornak mi lenne az értelme: megismerkedni a leendő osztálytársakkal, barátságokat kötni és megalapozni az elkövetkezendő négy év hangulatát. Az átlagos gimnáziumokban ez volt a menetrend, de egy olyan elit sulis esetében, mint az övék, egészen más jelentést kaptak a gólyatáborok.

Dávidot elfogta az undor, amikor tekintetével végigmérte az osztálytársait, akik röhögcsélve várták a busz érkezését. Volt, akikkel együtt járt általános iskolába, a többiek pedig a közös családi vacsorákról vagy a szülei unalmas karácsonyi partijairól voltak ismerősök számára. Gyerekként sem kedvelte őket, ez az érzés pedig azóta sem változott meg.

Miközben unottan vizslatta a társaságot, egyetlen új arcot fedezett fel, egy magas, jóképű srácot, aki azonnal rossz társaságba keveredett szerinte. Úgy tűnt, hogy Bálint, Zsolt és Zoli kegyeibe

fogadta az új fiút. *Kár érte*, fordult meg Dávid fejében a gondolat, aztán már nem is foglalkozott vele. Megvolt a saját baja, nem akart energiát pocsékolni másra.

Amikor begördült a busz, úgy szálltak fel rá a társai, mint egy ostoba csürhe, egyik a másikat fellökve tört előre. Igyekeztek minél hátrébb ülni, messze a tanárok figyelő szemeitől. *Legalább ebben olyanok voltak, mint a többi gimnazista* – állapította meg magában ironikusan Dávid. A többiekkel ellentétben ő nem sietett hátra, leült az első sorok egyikébe, jó pár üléssel arrébb a zajos csapattól. Fáradtnak érezte magát, ezért pihenni akart, nem pedig a hülyeségeiket hallgatni, holott tisztában volt azzal, hogy barátkoznia kellene, vagy legalábbis úgy tennie, mint akit tényleg érdekel az osztályközösség. Mégis inkább a kedvenc dalait hallgatta, majd vásárolt egy könyvet az e-book olvasóján, amit azon nyomban elkezdett olvasni. A fejhallgatóból üvöltő zene elnyomta a busz hátlujából hallatszó dő hangorkánt, a könyv világa pedig teljesen magával ragadta. Ha egy olyan regényt olvasott, ami tetszett neki, akkor ritkán reagált a külvilágra. Szerette, amikor a cselekmény bezippanjtja őt, olyankor elfeledkezett a saját életéről, arról, ami fáj neki, és azokról a titkolt dolgokról is, amiket saját magának sem mert bevallani.

Dávid már két fejezetet is elolvasott, amikor a térdét bökdödni kezdték. Legszívesebben figyelmen kívül hagyta volna, annyira feldühítette a közvetlen mozdulat. Kénytelen-kelletlen lekapcsolta a zenét, és felnézett.

– Bocs, de ide kell ülnöm – mondta az új srác. Messziről is jóképűnek tűnt, de közléről még inkább az volt. Szálkásan kisportolt alakját nem rejtette el a térdig érő nadrágja és a feszes, hófehér trikója. Dávid szeretett volna feljebb is nézni, megpillantani az arcát,

de túlságosan lekötötte őt az új fiú bicepszé, amit szívesen megfogott volna, hogy lássa, mennyire kemény. És vajon máshol is az? A gondolatra érezte, hogy minden vér a fejébe fut.

– Elvennéd a táskádat? – förmedt rá a fiú, aki szemmel láthatólag le akart már ülni, hiszen a busz eléggé zötykölődött a kátyúkkal teli úton.

– Máshol is van hely – reagált hűvösen Dávid, aztán tüntetőleg az iPodján kezdett el matatni, így még véletlenül sem kellett az osztálytársára néznie. Már éppen visszakapcsolta volna a zenét, amikor a srác egyszerűen elvette a hátizsákot, és felrakta a csomagtartóra, majd lehuppant.

– Ne légy már bunkó! – Dávidot idegesítette a fiú jelenléte.

Idegességében felé fordult, így első ízben figyelte meg igazából az arcát. Helyes volt, az tény, a szemei pedig legalább olyan zölden izzottak, akárcsak Daemoné az *Obszidiánból*. *Most már kezdem kápiszkálni, Katy miért lett megszállott* – gondolt itt a regényre, aztán már minden másra, csak hogy ne a fiún pörögjön az agya. A cél érdekében ismét az e-book olvasóját kezdte el vizslatni, és olyan erősen szorította azt, hogy az ujjai elfehéredtek az erőlködéstől.

– Az osztályfőnök mondta, hogy üljek melléd, úgy tűnik, túl hangosak voltunk – folytatta, majd Dávid felé fordult, és kinyújtotta a kezét, amit egyszerűen nem lehetett figyelmen kívül hagyni. – Ha már így alakult, Németh Áron vagyok.

– Engél Dávid – felelte alig hallhatóan. Amikor a kezük összeért, Dávid egy pillanat alatt megszakította a testi kontaktust.

Maga a tény, hogy megtetszett neki Áron, arra sarkallta őt, hogy ismét bekapcsolja a zenét, és ott folytassa a könyvet, ahol abbahagyta. A szeme a sorokra tapadt, de hiába olvasta újra és újra a betűket, nem fogta fel az értelmüket, mert a gondolatai csak Áron körül jártak.

Időnként felpillantott az olvasmányból, és elkezdte fürkészni Áron arcát, abban a reményben, hogy tette titokban marad. Mivel Áron szeme csukva volt, és úgy tűnt, alszik, Dávid biztonságban érezte magát. Egyre csak nézte, nem tudott betelni a látvánnyal, ez pedig eléggé zavarba hozta őt is. Nem akarta kihívni maga ellen a sorsot.

Áron hirtelen kinyitotta a szemét, Dávid pedig gyorsan elkapta a tekintetét, és beletemetkezett az olvasmányába, amikor arra lett figyelmes, hogy a fiú kikapja a kezéből az e-book olvasóját, és maga elé tartja azt.

– Mi a frászt olvasol ilyen elmélyülten? – kérdezte, miközben a szemeit a képernyőre szegezte. Csak pár másodpercig volt nála, Dávid gyorsan visszaszerezte.

– Neked ahhoz semmi közöd! – reagált gyorsan, mert rettegett attól, hogy lebukik.

Áron felnevetett, alaposan megbámulta az ijedt Dávidot, majd még jobban röhögni kezdett.

– Te buzi vagy – hangzott az ítélete.

Dávid abban reménykedett, hogy rosszul hall. Noha tökéletesen tisztában volt a szexuális orientációjával már egy jó ideje, tudta, nem áll még készen arra, hogy mindezt közhírré tegye. Ráadásul úgy vélte, senkinek semmi köze hozzá. Annyira igyekezett, hogy a titka biztonságban maradjon, rettegett a kiközösítés gondolatától is. Megpróbált minél higgadtabban válaszolni:

– Fogalmam sincs, hogy juthat ilyen az eszedbe.

– Az enyém vagy – mormolta Áron, amitől Dávid szíve kihagyott legalább két ütemet. – Patrik hangja karcos volt, és parancsolóan határozott. Alex elmosolyodott.

Áron felvonta a szemöldökét, zöld tekintete undorról árulkodott.

– Folytassam? – adta meg a kegyelemdőfést. Ezt már, ha tudta volna, sem magyarázza ki. Különösen, amikor Dávid ráeszmélt az ajkai remegésére, ahogy abban is biztos volt, hogy a szégyentől vörössé vált a képe.

Hamar rájött, hogy Áron abból a könyvből idézett, amit az imént olvasott. *Alig két másodpercig lehetett nála, ezek szerint már ő is olvasta volna? Áron talán meleg?* – futott át Dávid agyán a gondolat.

– Fotografikus memóriám van – folytatta Áron, minden bizonynyal azért, mert látta az arcán átfutó zavart. – Amit látok vagy elolvasok, azt megjegyzem, mert az elmém afféle fotóként tárolja azt. Nagyon baró egyébként. Amúgy pedig: aki ilyen könyvet olvas, az ne vetítsen!

– Ööö... Alexnek becézik az Alexandrákat is.

– Ez nem csaj volt, az biztos. Megnézzem jobban? Lapozz egyet, kérlek, megjegyzem majd azt az oldalt is.

– Oké, tényleg fiú. De ha fantasztikumot olvasok, azt jelenti, hogy ork vagyok? Te hülye!

– Na persze – kuncogott Áron. – De ez más. Ne tagadd, szánalmasnak tartanám.

Dávid nem felelt semmit. *Mit érdekel engem, hogy mit tartana annak* – futott át a fején, de önmagát nem tudta becsapni. Naná, hogy érdekelte. A fejét oldalra billentette, és próbált a mellettük elsuhanó tájra koncentrálni, a gondolatait azonban nem tudta megállítani. Amit két ember tud, az már nem titok. Mi lesz, ha nyilvánosságra kerül? Mi lesz, ha nem fogadják el a szülei, és kiközösítik őt a társai? Nem volt felkészülve a lehetséges következményekre.

– Bejövök neked, mi? – kérdezte Áron kajánul.

– Idióta – válaszolt Dávid, és még véletlenül sem nézett rá.

– Én mindenkinek bejövök – nevetett magától értetődően, önbi-
zalommal a hangjában.

– Ne legyél már ilyen nagyra magaddal!

– Nem vagyok, csak ismerem a testem – mutatott rá a lényegre.

– Nem hiába lógok annyit az edzőteremben, és figyelek oda az ét-
rendemre. Egy kis torna nem nagy ár azért, hogy bejöjjenek a csajok-
nak. Láttam, bámultál te is.

Dávid erre nem tudott mit válaszolni, inkább csak szeretne vol-
na visszaporgetni az idő kerekét úgy két órával, és el sem jönni ebbe
az ostoba gólyatáborba. Gyűlölte, hogy leleplezték a titkát. Legin-
kább azonban az zavarta, hogy Áron tényleg bejött neki. Talán túl-
ságosan is.

A busz bevett egy éles kanyart, amitől Dávid elveszítette az egyen-
súlyát, és eldőlt, egyenesen Áronnak. A fiú megtartotta a súlyát, de
amint ismét egyenes úton száguldottak tovább, megjegyezte:

– Tudtam, hogy nem fogod kibírni – suttopta. – Hozzám kellett
érned, ugye? Tetszett, mi?

– Te gyökér – felelte Dávid fülig elvörösödve, miközben próbál-
ta elhessegetni maga elől az elmúlt másodpercek történéseit. Tudta,
hogy látszik az arcán minden. Most már egyértelmű, le sem tagad-
hatja, hogy meleg. – Add oda a táskámat!

Áron mindenféle kommentár nélkül levette, erre Dávid beledob-
ta az e-book olvasót, majd a lábai közé rakta a márkás hátizsákot,
a fülhallgatót gondosan elhelyezve már éppen elindította volna a ze-
nét, amikor Áron megszólalt:

– Lady Gaga, mi?

Dávid gyorsan másik albumot keresett, mert naná, hogy a *Born
This Way* is szerepelt a kedvenc számai között. Éppen megtalálta a
kedvének megfelelőt, amikor Áron ismét megzavarta őt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Fogadjunk, hogy Britney Spears.

Dávid fel sem nézett a lejátszójáról, hanem feltekerte a maximum hangerőre a készüléket, és elindította a *Baby One More Time* című slágert, ami szép lassan elnyomta a külvilág zaját. Az agya azonban zakatolt tovább.

* * *

Amikor megérkeztek és kiszálltak a buszból a hotel előtt, a legtöbben fintorgó pillantást vetettek az épületre, volt, aki lepratelepként aposztrofálta, amit Dávid becsmérő tekintettel honorált. Áron már rég visszatért Bálintékhoz, és miközben velük beszélt, Dávid végig azon izgult, nehogy elárulja a titkát. Áron azonban hátrafordult, ránézett és kacsintott egyet, majd folytatta a nevetgélést a srácokkal, ettől pedig Dávid valamilyen szinten megnyugodott.

– Az egyik osztálytársatok még úton van, de nekünk programunk van – mondta a lehető legkomolyabban Borús Lajos, a leendő osztályfőnök. – Ki akar ma a hotelben maradni, és később ki-menni elé az állomásra?

Dávid karja egyből a magasba lendült, és legnagyobb meglepetésére Ákos is jelentkezett, aki végül kiütéssel győzött, mert fáradtságot és fejfájást színlelt. Borús természetesen megadta magát, így Ákosé lett a nyeremény, hogy nem kellett végigszenvednie ezt az örült napot.

– Te mázlista – jegyezte meg Dávid, mikor Ákos elhaladt előtte. – Ügyes trükk volt ez a fejfájás.

– Majd legközelebb, haver – felelte rávágva egy isteneset Dávid hátára.